

Fald den modsatte Opfattelse af den, der ligger i, at man vil søge at forhindre, at Landkommunerne vælge for mange Valgmænd. Med disse Ord vilde jeg kun prøve at indvirke lidt paa Ministeren saaledes, at han kom til at se lidt mere imødekommende paa enkelte af de Andragender, der have været inde. Jeg tror, at det er til Gavn for alle Parter, at de Ønsker imødekømmes, for hvilke alt taler undtagen netop Hensynet til „det fra Fædrene nedarvede“.

Ordføreren for Forespørgerne (A. Thomsen): Det er kun en Udtalelse af den højtærede Indenrigsminister, som jeg kunde ønske at udtale mig ganske kort om. Det er en Udtalelse om, hvad der skete i 1867 og Citatet af, hvad den daværende Ordfører for Landkommunalforslaget havde sagt. Det kan være ganske godt at gemme saadanne Udtalelser, men at man efter en lille Menneskealder skulde have samme Syn paa Forholdene som i 1867, er dog vist for meget at forlange. Der er jo mange Forhold, der ere forandrede siden den Tid, og jeg tænker mig ogsaa, at mange af dem, som den Gang have været med til at ønske Landkommunalloven gennemført i den Form, hvori den den Gang blev vedtagen, og altsaa den Gang fandt den forsvarlig, nu ville se anderledes paa Forholdene og nu ville være med til at gøre Landkommunerne mindre. Jeg har ingen Tro til, at vi komme Sagen nærmere ved en længere Forhandling. Jeg havde ønsket en Udtalelse om, at Ministeren vilde være villig til at bevilge Andragender om Adskillelse af Landkommuner, naar de kommunale Raad, Sogneraad og Amsraad, være enige om Adskillelsen. Jeg føler mig overbevist om, at der deri ligger en saadan Betyggelse, at man ikke behøver at være bange for, at der skal ske noget galt derved, men da den højtærede Indenrigsminister endnu ikke synes at stille sig villig, men fremdeles stiller sig afvisende over for denne Sag, saaledes som han har gjort ved de senere Afgørelser af disse Andragender, tillader jeg mig at foreslaa Tinget følgende motiverede Dagsorden:

Idet Folketinget udtaler:

at en Deling af Landkommuner som Regel bør finde Sted, naar vedkommende kommunale Raad har anbefalet Andragendet derom, og

at det derfor misbilliger Indenrigsministerens afvisende Holdning over for saadanne Andragender, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.

Formanden (Sofus Høgsbro): Det er altsaa om denne Sag, Forhandlingen nu drejer sig.

Seavenius: Jeg vil blot tillade mig at motivere, hvorfor jeg — jeg tør vel sige selvfølgelig — ikke er i Stand til at stemme for den Dagsorden, som er bleven foreslaet, men maa stemme imod. Denne Dagsorden er jo nemlig ikke alene en Misbilligelse af Indenrigsministerens Optræden — allerede dette vilde være Grund for mig til ikke at stemme for den, da jeg paa ingen Maade misbilliger Indenrigsministerens Optræden i disse Sager — men den er jo tillige — og det forekommer mig, at det burde være en tilstrækkelig Grund for det høje Ting til ikke at vedtage denne Dagsorden — en Misbilligelse af den bestaaende Lov. Den bestaaende Lov siger nemlig, at der skal mere til end vedkommende Kommunes Vælgeres Flertals Samtykke, Sogneraadets og Amsraadets Samtykke, nemlig, at Indenrigsministeren ogsaa skal give sit Samtykke. Der er altsaa ingen god Mening i, at vi her fra dette Tings Side lige over for den bestaaende Lov misbillige, at Indenrigsministeren udfører denne Lov efter dens *Aand og Mening*; det er det, der er sket hidtil. Man kan være misfornøjet med Afgørelsen i enkelte Tilfælde — det er en Sag for sig — men naar man gaar saa vidt, at man erklærer, at det er Indenrigsministerens Pligt — og det er det, der ligger i Dagsordenen — ikke at følge sin egen Overbevisning og Mening i disse Forhold, men altid at følge det, som Sogneraad og Amsraad blive enige om, saa gaar det hele ud paa en Misbilligelse af den bestaaende Lov, og en saadan er der — jeg tillader mig atter at gentage det — ingen Mening i at rette til Ministeren. Vil man misbillige den bestaaende Lov, er der kun en fornuftig Vej at gaa, nemlig den at indbringe et Lovforslag om Lovens Forandring. Jeg skal for øvrigt ikke komme ind paa Spørgsmaalet i sin Almindelighed, men kun sige, at jeg for mit Vedkommende er enig med Ministeren i, at det er langt at foretrække at have store fremfor smaa Kommuner, og om det skulde være saa, at Befolkningen blev tvungen til, som et æret Medlem fra den anden Side klagede over, at lade sit Vejvæsen gaa over til at bestyres paa den Maade, at Udgiften til det bliver paalignet i Penge og ikke i Naturalydelse, ja, saa kan det jo være kedeligt for dem, som nu en Gang ere vant til at gøre det paa denne Maade, men at det i